

Chạm môi

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

“Tình yêu – có lúc chỉ là kí ức của một người...”

Quan niệm về tình yêu của mỗi người là một cuốn tiểu thuyết do chính bản thân họ làm tác giả. Họ thích quan niệm này và bài xích quan niệm khác, điều quan trọng là họ chỉ tôn sùng duy nhất một quan niệm của bản thân mình. Họ luôn nói “Tình yêu muôn màu muôn vẻ” nhưng điều họ làm và nghĩ đôi khi lại ích kỷ tới ngu ngốc.

Tôi quen Minh từ năm nhất Đại học. Cậu ấy lớn hơn tôi một tuổi, cao gầy và không hề đẹp trai. Cậu ấy giống như thành phần cộng sinh trong một nhóm xã hội xung quanh mình. Không tiếp xúc, không nói chuyện, không tham gia, không gì cả! Ngày ngày cậu ấy lăm lũi tới lớp rồi lại lăm lũi ra về, sự im lặng tới bất thường của Minh thường trở thành nhân vật chính cho những câu chuyện tếu táo, trêu đùa và là những thứ xấu xí ở trong lớp.

Tôi nhớ có một lần lớp tổ chức hoa khôi hoa hài gì đó. Dĩ nhiên tôi chẳng có cái vinh dự đứng trước mặt gần bảy chục con người để vẫy tay tươi cười rồi cảm ơn cảm huệ “vì đã cho tớ có được giải thưởng cao quý này!”. Cái khiến tôi chú ý hơn là trò lơ của lũ thanh niên hai chục tuổi đầu còn thích chơi trò nhạo báng người khác. Chúng mở cuộc bình chọn cho “Nhân vật không ai muốn ngồi cạnh nhất”. Sổ phiếu áp đảo chẳng đoán cũng biết thuộc về Minh. Cậu ấy cúi gằm mặt xuống bàn, hí hoáy viết viết gì đó vào cuốn sổ bìa nâu mà cậu coi như vật báu. Cậu ấy mặc kệ cái không khí ồn ào nhốn nháo, cười nhạo chê bai của mọi người. Khi kết quả được công bố, mọi người ồ lên vui sướng còn hơn lúc công bố hoa khôi. Minh nhét cuốn sổ vào cặp, cúi gằm mặt bước ra khỏi lớp. Cô nàng tân hoa khôi vỗ vai tôi:

- Này Hân, cậu không bỏ phiếu sao?

- Cậu ấy có bỏ phiếu thì cũng có thay đổi được vị trí của bạn “Minh thần thánh” không? – Một tràng cười rũ rượi lại vang lên.

Tôi đứng dậy, đeo cặp, nói với tân hoa khôi:

- Nếu bắt buộc phải bỏ phiếu thì tớ sẽ điền tên của cậu thay vì tên của Minh.

Nói rồi tôi cũng bỏ đi, để lại đằng sau mấy chục cái đầu lúc nhúc tro lỉ không chịu phát triển.

...

Tôi gặp Minh ở bến xe bus, lảng lạng theo cậu ấy lên xe rồi ngồi phía sau. Minh xuống xe, tôi cũng xuống xe. Minh ngồi xuống điểm chờ, tôi cũng ngồi bên cạnh cậu ấy. Minh quay sang nhìn tôi, chắc cậu ấy thấy tôi kì quặc lắm. Có lẽ cậu ấy sẽ hỏi tôi một câu gì đó đại loại như: “Tại sao cậu đi theo tôi?”

Tôi mỉm cười, Minh hỏi, nhưng không phải câu hỏi tôi đã nghĩ:

- Tại sao cậu không bỏ phiếu?

- Sau khi cậu về thì tớ đã bỏ phiếu rồi.

- Cho tớ?

- Không.

Chúng tôi đơn thuần chỉ là những đứa nhóc đang lớn, đang tập cho cái đầu mình suy nghĩ chín chắn hơn. Những đứa nhóc đang lớn có lòng tự ái cao ngất, có cái sĩ diện như quả bong bóng, chạm nhẹ cũng nổ lạnh tanh bành. Tôi nghĩ một người như Minh có quá nhiều lý do để “phát nổ” hàng ngày nhưng cậu ấy lúc nào cũng thầy kệ mọi thứ. Tưởng chừng như chẳng có điều gì làm phiền được đến cậu ấy. Tôi nhớ cũng có lúc tôi phát điên lên vì cái thái độ dửng dưng ấy rồi gào lên với Minh:

- Cậu cứ để cho chúng nó coi thường mình như thế được à?

Minh nói, cậu ấy không đủ thời gian để sống cho những ích kỉ của người đời. Tôi hỏi, vậy cậu ấy đang sống cho điều gì? Cho trái tim – Minh bảo thế. Tôi quý Minh vì những cái nhìn rất lớn của cậu ấy, cậu ấy không so đo tính toán với những thú vui nhật nhèo của mọi người. Cậu ấy nói, chấp họ là mình bằng họ, ngày nào đó họ “lớn”, họ sẽ biết lúc này họ ngu ngốc tới mức nào.

...

Minh nói chuyện nhiều hơn với tôi. Trong lớp bắt đầu ì xèo một vụ scandal tình ái với nhân vật chính là tôi và Minh. Cậu ấy hỏi tôi có ngại khi bị gán ghép với cậu ấy hay không? Tôi ngập dài:

- Chẳng phải cậu bảo tớ đừng chấp nhận với lũ trẻ con suy nghĩ kém hơn cả kì không à?

Tình bạn của chúng tôi bền vững hơn những lời đàm tiếu ác ý của mọi người về Minh. Minh hay nói tôi nghe về những gì cậu ấy thích, những gì cậu ấy đam mê. Minh ước mơ gì? Cậu ước mơ một cái chạm môi với người cậu ấy thích, chỉ vậy thôi, vì cậu ấy chẳng đủ thời gian mà ước mơ nhiều hơn. Minh nói như thể cậu ấy mắc một căn bệnh nan y nào đó khó cứu chữa lắm. Lúc tôi rút hết can đảm mà đem thắc mắc hỏi Minh thì cậu ấy chỉ xoa đầu tôi và nói:

- Lũ con gái là chúa suy nghĩ miên man.

Tôi vốn chỉ cao đến vai Minh, dáng người cũng nhỏ hơn Minh rất nhiều mặc dù cậu ấy cũng gầy tong teo. Mọi người gọi tôi và Minh là “Xương Xấu couple”, “Dị nhân couple” vân vân rồi mây mây. Hồi mới nghe những cái tên này, tôi còn dư sức mở mồm khích bác lại vẻ ngoài chẳng mấy hoàn hảo của lũ người đó nhưng bây giờ tôi chỉ coi chúng là lũ đầu kì không giống như Minh nói. Tôi và Minh hợp nhau đến kì lạ, những câu chuyện của chúng tôi dù không đầu không cuối vẫn luôn khiến chúng tôi nhe răng ra cười được. Minh nói cho tôi nghe mọi chuyện của cậu ấy ngoại trừ cuốn sổ bìa nâu mà cậu ấy luôn mang theo mình và rất chăm chỉ viết viết lách lách vào trong ấy những thứ chẳng bao giờ tôi được xem.

...

Có một dạo tôi thấy Minh hay ngẩn ngơ, ngồi trong lớp cậu ấy hay nhìn về phía tân hoa khôi. Chẳng có lẽ ...??? Tôi đánh liều hỏi:

- Ê, cậu... đang yêu đấy à?

- Ờ.

- Ồm, tân hoa khôi xinh xắn, trắng trẻo, ngọt ngào, nồng nàn đến thớ lợ thế kia ai chả yêu ai chả thích? – Tôi nói kiểu thái độ muốn làm phản.

- Cậu không thấy cậu ta giả tạo à?

- Hờm? – Thánh thần ơi, có thằng nào đủ can đảm nói người nó thích giả tạo giống thằng bạn tôi không?

- Đừng nói cậu nghĩ tôi thích cậu ta đấy.

Đã hiểu. Tân hoa khôi không phải người Minh thích, mà ngược lại cậu ấy còn cảm thấy chướng mắt với cái mặt được tô vẽ đẹp như tranh sơn dầu đem đi triển lãm của cô bạn kia. Tôi cũng có hỏi ai mới là người cậu ta để ý nhưng Minh không trả lời. Có lẽ tôi chẳng bao giờ đào được câu trả lời từ miệng Minh nếu chiều hôm sau cậu ta không làm rơi cuốn sổ bìa nâu ở trên lớp và bị tôi tóm được.

Dù sao thì tôi cũng là một con người, mà yếu điểm trầm trọng nhất của một con người lại là sự tò mò. Tôi giấu cuốn sổ dưới gối, có lẽ tôi nên trả nó lại cho cậu ấy. Nhưng một sự chèn ép mạnh mẽ khiến tôi lắc đầu nguầy nguậy khi Minh nhắn tin hỏi có thấy cuốn sổ của cậu ấy không.

...

Lớp tôi tổ chức một vài trò chơi trong đợt ngoại khóa cuối tuần. Phần khiến mọi người thích thú nhất là trò “Bốc thăm nộ hôn”. Mỗi người sẽ bốc một cái tên bất kì trong hộp và nhận được nộ hôn của người đó. Không ai không biết tân hoa khôi và Hùng vốn là một đôi trời sinh trong mắt mọi người. Hùng cao ráo, đẹp trai, giàu có, giỏi giang, nếu cậu ta không quá kiêu ngạo và hợm hĩnh thì tôi nghĩ cậu ta là người hoàn hảo. Hùng bốc được tên của tân hoa khôi. Lúc họ trao nhau nộ hôn của chàng hoàng tử và nàng công chúa, cả lũ hú hét ầm ĩ, lấy tay giả bộ che mắt như kiểu trẻ con xem phim 18+. Tôi thấy cậu bạn thân của tôi hằm hè nhìn đôi uyên ương đẹp như truyện cổ tích hôn nhau. Có lẽ tôi đã đúng khi nghĩ Minh thích tân hoa khôi, nhưng tại sao cậu ấy lại luôn tỏ ra mình ghét cô bạn ấy? Vì cậu ấy sợ mọi người đàm tiếu về chuyện tình đơn phương của một chàng hoàng tử ếch với công chúa sao? Cậu bạn của tôi vốn không phải người để ý tới những lời dè bủ của người đời về mình, nhưng cậu ấy lại sợ những người xung quanh mình vì mình mà bị vạ lây.

Minh cũng từng lo lắng khi tôi tỏ ra thân thiết với cậu ấy. Nếu không phải vì tôi là đứa cứng đầu thì chắc cũng bị cậu ấy đuổi ra khỏi cuộc đời cậu ấy lâu rồi. Quay đi quay lại cũng đến lượt Minh bốc thăm. Dù không làm gì thì cậu ấy cũng nhận được rất nhiều sự chú ý cùng những nụ cười không từ tế gì từ lũ bạn cùng lớp. Tôi thậm chí còn cầu nguyện cho Minh có thể bốc được tên của tân hoa khôi. Tôi nhớ ước mơ nho nhỏ của Minh: Một lần được chạm môi với người mình yêu thương. Kết quả bốc thăm được mở ra trước sự ngỡ ngàng của mọi người và sự cứng họng đến hóa đá của tôi. Chàng hoàng tử ếch của tôi sẽ có một nụ hôn ngọt ngào với ... chàng hoàng tử suýt nữa thì hoàn hảo kia. Biểu cảm trên khuôn mặt của Hùng diễn ra phong phú vô cùng. Đầu tiên là trắng bệch hoảng hốt, sau là đỏ ửng vì xấu hổ, cuối cùng là tím tái tức giận. Cậu ta âm ỉ đòi hủy kết quả vừa rồi, còn nói sẽ không chơi nữa. Nếu không phải người bốc là bạn thân tôi thì chắc chắn tôi sẽ chỉ tay vào mặt Hùng và tặng cậu ta những tràng cười rú đến rùng rợn. Còn bây giờ thì tôi đang nhin cười tới mức khóe môi cứ giật giật.

- Nào nào, cậu bày ra trò này, dám chơi dám chịu đi, nam nhi hèn kém như cậu thì chỉ xứng đứng bếp hậu cần cho chị em chúng tớ thôi. – Tôi sợ chiến trường chưa đủ loạn, cao giọng mô kích.

- Hân thoáng thật đấy, cho Minh đi hôn trai đẹp lại còn cổ vũ. – Chả biết con kì không nào hót môi, dấu mỏ vào câu nói của tôi.

- Tớ sống thoáng lắm, tớ chỉ không ưa lũ rùa rụt đầu, thấy khó co giò chạy mất dạng thôi. – Thấy chưa đủ mạnh, tôi thêm một liều nữa.

Tôi nhận lại ánh mắt hình dao găm của Hùng, đáp trả cậu ta một ánh mắt sắc lạnh chẳng kém, chỉ còn thiếu nước rút xương sườn làm Tiểu Lý phi đao chém cậu ta vài phát. Cuối cùng Hùng cũng chịu thua sự ép buộc của mọi người, đồng ý buông xuôi số phận.

Khi bạch mã hoàng tử hôn hoàng tử ếch, thời gian như đứng lại. Tôi thấy sự dịu dàng trải nhẹ trên khuôn mặt gầy của Minh. Cậu ấy không còn vẻ chán ghét lúc nãy, vẻ mặt, ánh mắt cậu ấy như muốn nói cho tôi biết rằng cậu ấy đang vui, rằng cậu ấy muốn hét to cho tôi biết: “Hân, ước mơ của tớ thành hiện thực rồi!”. Tất cả diễn ra chỉ là một cái chạm môi, thậm chí nếu nhìn kĩ, họ còn chưa chạm hẳn môi vào với nhau. Tôi từ phấn khích chuyển sang bàng hoàng. Tôi thấy họ đẹp tới lạ lùng, có lẽ vì khóe môi Minh hơi nhếch

lên khẽ nói “Cám ơn!”.

...

Những gì diễn ra lúc trên lớp khiến tôi trần trọc không ngủ nổi. Minh cũng không nói gì với tôi sau nụ hôn đó. Tôi cũng chẳng dám hỏi Minh về những mơ hồ của mình. Làm sao tôi dám mở lời cơ chứ, làm sao tôi dám hỏi thằng cậu ấy là có phải người cậu ấy yêu có phải là Hùng không? Tôi mò tay xuống dưới gối, lôi ra cuốn nhật kí bìa nâu đã sờn mép của Minh, đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, cuối cùng tôi cũng quyết định mở nó ra. Ngay ở trang đầu tiên, chẳng cần ai khẳng định tôi cũng có được câu trả lời mình muốn. Chúng tôi là sinh viên đồ họa, chẳng có gì là lạ nếu mỗi người đều có một cuốn sổ phác họa lại những gì mình thích. Nhưng sẽ rất lạ nếu cuốn sổ này của Minh bị lộ ra ngoài. Tất cả hình trong đó đều là Hùng, mọi vẻ mặt của Hùng, thậm chí có cả bàn tay đeo chiếc nhẫn hình đại bàng đặc trưng của cậu ta nữa. Mặt sau của mỗi bức tranh đều là vài dòng tâm trạng nhỏ của Minh. Sau bức tranh đầu tiên vẽ khuôn mặt nhìn nghiêng của Hùng là dòng chữ nghiêng nghiêng:

“Tình yêu – đặt không đúng chỗ sẽ là tội lỗi.”

Vì một sự thật tự mình bóc móc bí mật của người khác để tìm ra, tôi không dám gặp mặt Minh. Tôi né tránh mọi chỗ Minh đến, tôi còn đến lớp muộn để có thể ngồi khác chỗ với cậu ấy. Minh nhận ra sự né tránh âm thầm của tôi, thi thoảng tôi bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Minh nhìn về phía mình. Cậu ấy nhắn tin hay gọi điện tôi đều không trả lời, đến nhà tôi không gặp. Tình trạng đó kéo dài một tuần, cho tới lúc Minh không chịu nổi, giờ giải lao cậu ấy kéo tôi ra bãi đất sau trường. Cậu ấy tức giận, lần đầu tiên tôi thấy Minh tức giận:

- Cậu nói đi.

- Tôi chẳng có gì để nói cả. – Tôi vẫn cứng họng.

- Thật không có gì để nói? Cậu không muốn hỏi gì tớ à?

- Nếu có gì muốn nói thì cậu đã nói chứ không đợi tớ hỏi. Đúng không? – Tôi quắc lại, còn có chút to tiếng.

- Tức là cậu biết chuyện ấy?

- Tớ chẳng biết gì cả. – Tôi ngúng nguẩy quay đi.

Minh giật mạnh tay tôi lại, gần như hét vào mặt tôi:

- Cậu biết tớ thầm yêu Hùng. ĐÚNG KHÔNG?

Tôi sững người. Tôi thấy những vằn đỏ trong mắt Minh, bàn tay cậu ấy siết mạnh cổ tay tôi đau điếng. Tự nhiên hốc mắt tôi nóng rực, cái đau nơi cổ tay khiến một cảm giác tội lỗi trong tôi dâng trào. Câu “Xin lỗi” nghẹn ứ ở cổ họng, cổ găng thế nào cũng không thể làm nó thoát ra ngoài được. Minh nhìn tôi, viền mắt cậu ấy cũng nhẹ lặn những giọt nước mắt. Cậu ấy vốn là người đa cảm hơn người thường rất nhiều. Cậu ấy không phải lúc nào cũng có thể mạnh mẽ mà gọi lũ người cười nhạo mình là kì nhông. Cậu ấy đã mặc cảm về tình yêu của mình tới mức nào cơ chứ? Yêu một người không yêu mình đã đủ đau đớn rồi, vậy khi yêu một người theo cách “người đời” không chấp nhận thì còn đau tới mức nào nữa? Cậu ấy từng nói với tôi rằng: Cái gọi là tình yêu cho người ta cái lòng dũng cảm ghê gớm lắm. Dám đau, dám chấp nhận, dám ngồi lên cái đám “định kiến xã hội” mà vả vào mặt chúng mấy phát cho hả dạ. Nhưng thật sự cậu ấy chẳng mạnh mẽ được đến như thế. Những lời tôi muốn nói ra lại càng tắc nghẹn khi Minh run rẩy hỏi tôi:

- Cậu...ghê sợ tớ? Vì tớ là người đồng tính???

Một giọt nước mắt vội vàng lăn ra khỏi khóe mi tôi. Thì ra trong khoảng thời gian tránh né Minh, tôi đã làm cho cậu ấy hiểu nhầm rằng tôi kì thị những người đồng tính giống như cậu ấy, kì thị tới mức ghê sợ, không dám lại gần. Tôi chưa kịp trả lời thì phát hiện ra bóng người đang lén nhìn về phía chúng tôi. Là tân hoa khôi. Cậu ta ở đó từ lúc nào? Cậu ta đã nghe thấy những gì? Bị bắt gặp, tân hoa khôi quay người bỏ chạy, tôi vội vùng ra khỏi Minh, chạy theo cậu ta. Mãi mãi tôi không biết rằng, lúc tôi chạy đi, Minh đã mỉm cười, một nụ cười đau đớn và chua chát tới mức cậu ấy không còn muốn gặp lại tất cả chúng tôi. Cả tôi – người bạn thân nhất của Minh, cả Hùng – người cậu ấy yêu thầm trong suốt quãng thời gian đại học.

...

Tôi đuổi theo tân hoa khôi vào lớp nhưng không kịp ngăn cái miệng xinh đẹp của cậu ta buông hoa nhả ngọc những lời độc địa như rắn như rết về Minh.

Cả lớp nhìn tôi như nhìn một con vật lần đầu tiên xuất hiện trên trái đất. Không một ai nói gì nhưng tôi thấy rõ ánh mắt như những con dao sắc nhọn găm vào người tôi. Minh quay trở lại lớp ngay sau đó, cậu ấy vẫn ngồi học nốt tiết học cuối. Lúc đi ngang Hùng, chúng tôi đều nghe rất rõ tiếng nói chảnh chọe của cậu ta:

- Ôi mẹ ời, rùng cả mình!!!

Theo sau đó là tràng cười nhức óc. Trong giờ tự học, những mảnh thư giấy bay vèo vèo như đạn lạc, ai đọc xong cũng đều nhìn về phía chúng tôi rồi ríu ríu cười. Minh không chịu nổi sự soi mói kịch liệt như muốn dìm cậu ấy xuống tầng sâu nhất của lòng đất, cậu ấy đứng bật dậy bỏ về, lũ kì nhông ngu ngốc lại được tràng cười rĩ rượi. Máu nóng bốc lên tận đỉnh đầu, tôi đá bay giá vẽ, tạo ra một loạt âm thanh đổ vỡ liên tiếp khi những giá vẽ va vào nhau rồi va vào các hộp màu ầm ầm đổ xuống.

- ĐỦ CHƯA?

Mọi ánh mắt lại đổ dồn vào tôi, lúc tôi xách cặp định bỏ về thì tân hoa khôi chặn trước mặt tôi:

- Sao thế? Lại định thể hiện cái đạo đức giả lờm đời của cậu cho mọi người xem đấy à? Chẳng phải cậu cũng tránh né cậu ta còn gì?

- Tránh ra.

- Sao phải tránh? Cậu xót thương cậu ta làm gì? đàn ông chẳng ra đàn ông, đàn bà...

BỐP.

Không đợi tân hoa khôi múa xong cái mép, tôi ưu ái tặng cậu ta một cái tát như trời giáng. Cậu ta quay ngoắt lại, sững cồ nhìn tôi, tôi chống mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đeo lens to đùng màu mè tới dọa người của cậu ta:

- Nếu không muốn mất tiền đi sửa lại cái mũi vừa độn cả đồng sụn của cậu thì cút xéo!

Vô thức, cậu ta đưa tay lên che chắn cái mũi thanh cao giả tạo như chính con

người cậu ta của mình.

...

Tôi lao như điên tới nhà Minh nhưng không gặp cậu ấy, gọi điện cậu ấy cũng không nghe. Bây giờ tới lượt Minh chơi trò trốn tìm với tôi. Cả buổi tối, tôi ngồi im lặng với ánh đèn đường hiu hắt và cuốn sổ của Minh. Những trang vẽ cậu bạn điển trai của lớp bay qua bay lại phất phơ trước mặt tôi. Tôi xé từng trang giấy thả vào với không trung. Tôi xé hết những yêu thương thầm lặng của người bạn thân nhất, nó không đáng để cậu ấy chết đi lòng tự trọng của mình, nó không đáng để tôi mất đi một người bạn. trang giấy vẽ bàn tay của Hùng rơi chầm chậm đủ để tôi nhìn thấy dòng chữ nghiêng qun thuộc:

“Tình yêu – đôi khi chỉ là kí ức của một người.”

Cái xã hội này, nó đã chạy dài tới những thế kỉ nào rồi? Tại sao con người ta vẫn nghi ngại cái gọi là tình yêu giữa con người với con người đến mức ấy? Họ luôn nghĩ những cái khác thường là những cái không đúng, bỏ qua cái gọi là nhân tính. Có chắc rằng tất cả bọn họ đều có thể biết được tình yêu thật sự nó là cái gì hay không? Là những hào nhoáng bên ngoài, là những “đẹp mặt” khi được xã hội nhìn vào, hay đơn thuần nó chỉ là nhịp đập vội vàng của trái tim khi nhìn thấy một bóng hình?

Xé tới trang vẽ gần đây nhất, tôi sửng sốt nhìn lại, là tôi, là tôi dưới nét bút của Minh, là cái vẻ mặt bất cần đang ngậm bút chì mắt lim dim. Đằng sau trang vẽ ấy, Minh viết:

“Tình yêu – là sự ủng hộ của những người thân yêu.”

Minh đã cần sự cảm thông của tôi tới mức nào? Minh đã muốn tôi ủng hộ cậu ấy tới mức nào? Tới mức nào để khi tôi trốn tránh cậu ấy lại nghĩ rằng cậu ấy bị bỏ rơi tới thảm hại như thế?

...

Thời gian sau đó Minh không còn đến lớp. Những lời đàm tiếu về cậu ấy dày đặc rồi thưa dần. Người nhà cậu ấy tới rút hồ sơ xin thôi học nhưng dù cố gắng tôi cũng chẳng thể gặp Minh. Tôi đành giúi vào tay bác cậu ấy một tờ

giấy A4 vẽ cậu ấy bằng trí nhớ của chính tôi. Bên dưới khuôn mặt gầy gò, đôi mắt to với những lọn tóc lòa xòa của Minh là nét chữ run rẩy của tôi:

“Tình yêu – chính là khi đủ can đảm để vượt qua mọi nỗi sợ.”

...

Minh ra nước ngoài với bố mẹ, tôi cũng chẳng có cách nào để liên lạc với cậu ấy. Thời gian vài năm trôi qua nhanh hơn tôi nghĩ. Cô bạn tân hoa khôi năm nào của chúng tôi chẳng thể có kết cục viên mãn với bạch mã hoàng tử như chúng tôi từng nghĩ. Hùng bị tổng vào trại cai nghiện ngay từ năm ba đại học. Lúc đó tân hoa khôi sốc lắm, cậu ta sợ hãi ánh mắt soi mói và những lời đàm tiếu của mọi người nên trốn học tới một thời gian khá dài. Đến lúc nhà trường gửi giấy về nhà mới thấy cậu ta vác mặt đi học. Sau đó vài tháng, cậu ta đam mê vô độ với thú vui phẫu thuật thẩm mỹ, đến năm cuối, khuôn mặt cậu ta biến dạng tới đáng sợ, dù sao lớp sinh viên sau này vẫn không quên ưu ái dành cho cậu ta cái tên đầy châm chọc: Cựu Hoa Khôi.

Tôi tham gia những cuộc vận động biểu tình vì quyền lợi của LGBT (người đồng tính, lưỡng tính, chuyển giới). Tôi dùng câu nói mình đề trong bức tranh gửi cho Minh làm khẩu hiệu cho fanpage. Chúng tôi khuyến khích xã hội chấp nhận những điều bấy lâu nay họ kì thị một cách mù quáng, ngu ngốc. Tôi làm vì những người như Minh, vì những tình yêu chỉ dám chôn giấu âm thầm. Tôi làm vì tôi hy vọng, một lúc nào đó Minh có thể nhìn thấy những việc tôi làm, có thể biết tôi chưa bao giờ buông lời cánh tay cậu ấy, chưa bao giờ tôi thối hối lỗi vì những rụt rè của bản thân mình lúc đó, rằng tôi, muốn gặp cậu biết bao, Minh à!

...

Một ngày nọ, tôi ngồi ngẩn ngơ trước màn hình máy tính, một loạt mail được gửi đến dồn dập, đều từ một địa chỉ, là của Minh.

“Hân, tớ sắp đi rồi. Tớ không giận cậu, thật đấy.”

“Tớ nhận được quà của cậu rồi, đẹp lắm, ý nghĩa lắm.”

“...”

“Hân, tớ quen anh ấy được hai tháng rồi, anh ấy mới ngỏ lời với tớ tối nay, một anh người Ý tuyệt đẹp nhé, không cho cậu hình đâu, cậu sẽ ghen tị với tớ mất.”

“Tớ bị ốm Hân ạ, tớ cũng không nghĩ mình còn sống tới được ngày hôm nay. Lúc trước cậu nói đúng, vì bệnh tật, tớ chẳng có thời gian mà quan tâm quá nhiều tới cuộc sống xung quanh mình. Cái chạm môi với Hùng hôm đó khiến tớ hiểu rằng tớ cũng khao khát một tình yêu, một hạnh phúc chứ không phải sự che giấu tới ngu ngốc. Tớ đã định nói cho cậu biết sự thật nhưng cậu lại né tránh. Đến khi biết cậu miệt mài tới nhà tìm tớ và nhận được món quà của cậu, tớ biết, chẳng bao giờ cậu bỏ rơi tớ đâu.”

“Hân, có thể đây là bức thư cuối cùng tớ gửi cho cậu. Cảm ơn vì cậu đã nắm lấy tay tớ. Xin lỗi vì đã tự ý buông tay cậu để chạy trốn. Nếu ngày ấy tớ nắm tay cậu mà đối mặt với tất cả thì tớ của ngày hôm nay sẽ ra sao?

xxxxxxxxxxxx Đây là số điện thoại của chồng tớ. Tớ đã kể cho anh ấy nghe về cậu. Anh ấy sẽ thay tớ giúp đỡ cậu – dĩ nhiên, nếu cậu cần.

Cuối cùng, tớ mệt rồi, nghỉ trước nhé Hân.

Bạn của cậu, Minh!”

Tôi vội vàng gọi vào số điện thoại Minh cho. Một người đàn ông nước ngoài nghe máy, anh ta nói Tiếng Anh hơi ngọng, có lẽ đây là anh chàng người Ý mà Minh nhắc tới. Người đàn ông ấy cho tôi biết rằng Minh đã mất, cậu ấy không chiến thắng nổi bệnh tật nhưng cậu ấy xin tôi hãy tin rằng cậu ấy ra đi trong hạnh phúc. Họ làm đám cưới vào ngày cuối cùng Minh nằm trên giường bệnh. Người đàn ông ấy yêu thương Minh tới mức dù biết cậu ấy chẳng thể sống được nữa vẫn muốn gắn bó tên mình với cậu ấy suốt cuộc đời này. Minh không liên lạc vì sợ tôi lo lắng về bệnh tật của cậu ấy. Cậu ấy soạn những email lưu trong bản nháp, nói người đàn ông kia hãy gửi cho tôi sau khi cậu ấy ra đi để tôi biết đã từ lâu lắm rồi, cậu ấy vẫn còn nhớ tới tôi.

Điện thoại tuột khỏi tay rơi xuống nền nhà cùng những giọt nước mắt ngấn dài trên khuôn mặt tôi. Minh chắc hẳn đã rất hạnh phúc, chắc hẳn cậu ấy cũng đã biết những việc tôi làm, chắc hẳn... chắc hẳn... tôi chưa bao giờ đánh mất cậu ấy, chưa bao giờ đánh mất người bạn cao hơn tôi một cái đầu

ấy.

Tôi đặt vé máy bay sang thăm Minh – giờ đã là người của cõi vĩnh hằng. Tôi đặt trên bia mộ cậu một cách hạc gấp từ mảnh giấy đã ố vàng năm nào cậu ấy vẽ tôi. Tất cả chúng tôi – những cái đầu ngu si, ấu trĩ, không chịu lớn – đều nợ Minh và những người như cậu ấy một lời xin lỗi cùng cách nhìn của một con người chứ không phải một con kì nhông.

Uyên Nguyễn